

Arrest

nr. 174 804 van 19 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 maart 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, dient op 4 juni 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 29 maart 2016 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Eveneens neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 maart 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 4 jaar. Dit is de bestreden beslissing, als volgt wordt gemotiveerd:

“Aan de heer:

*Naam, voornaam: A., M.
geboortedatum: 11.03.1973
geboorteplaats: C.
nationaliteit: Turkije*

wordt een inreisverbod voor vier (4) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.03.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 wordt aan betrokkene een inreisverbod opgelegd; het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.03.2016 voorziet geen termijn voor vrijwillige terugkeer.*
- o In uitvoering van artikel 74/11 §1 derde lid van de wet van 15 december 1980, wordt de termijn van het inreisverbod gebracht op vier jaar omdat:*

- ☐ *2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

Betrokkene betekent een gevaar voor de openbare orde daar hij zich schuldig heeft gemaakt aan een schijnhuwelijk. Betrokkene trad in het huwelijk met een Belgische onderdane, met als enige bedoeling verblijfsrecht te verkrijgen. Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde op 27.12.2012 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit vonnis werd bevestigd door het Hof van Beroep te Gent op 31.12.2014.

Om die reden werd aan betrokkene voor het vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan. De termijn van vier jaar wordt opgelegd omdat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan een schijnhuwelijk om op basis daarvan een verblijf te verkrijgen voor zichzelf en voor zijn gezin. Hij trad op datum van 22.04.2003 in het huwelijk met een Belgische onderdane en werd op basis daarvan in het bezit gesteld van een Identiteitskaart voor vreemdelingen op datum van 28.11.2005, later omgezet in een C-kaart. Op datum van 03.12.2008 wordt de echtscheiding tussen betrokkenen uitgesproken. Op datum van 20.07.2009 huwt betrokkene met zijn eerste partner (waarmee hij op dat ogenblik reeds vier kinderen had - geboren in 1996, 1997 en 1998 - en waarmee hij in 1995 een religieus huwelijk had afgesloten). Op basis hiervan verkrijgt dit gezin eveneens verblijfsrecht in België.

Op datum van 27.12.2012 werd zijn huwelijk met de Belgische onderdane nietig verklaard door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde. Dit vonnis werd bevestigd door het Hof van Beroep te Gent op 31.12.2014. Op basis van dit schijnhuwelijk heeft betrokkene een verblijfsvoordeel gehad van tien jaar en zijn gezin een verblijfsvoordeel van meer dan drie jaar. Om deze redenen wordt aan betrokkene een inreisverbod van vier jaar opgelegd.

Het verblijfsrecht van zijn gezin (vrouw en vijf kinderen, waarvan twee meerderjarig) werd eveneens ingetrokken. De gezinseenheid blijft dus behouden.

Voorts omvat het administratief dossier van betrokkene geen humanitaire elementen waardoor een inreisverbod van vier jaar disproportioneel zou zijn, gelet op de door betrokkene gepleegde fraude.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel en van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13sexies dd. 25.6.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt

aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 25.6.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKENDE PARTIJ

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 4 jaar werd opgelegd aan verzoekende partij. De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 4 jaar 'omdat verzoekende partij niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven en wegens een gevaar voor de openbare orde'. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoekende partij heeft een blanco strafregister.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, dewelke in casu helemaal niet is gebeurd en bijgevolg de voormelde wetsbepaling manifest geschonden heeft.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor 4 jaar, hetgeen hoger is dan de toegelaten maximumtermijn van 3 jaar.

Waarom deze hogere termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van 4 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekende partij en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve

overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

In die zin zijn de feitelijke gronden niet juist noch precies geformuleerd minstens onvolledig.

Er is geen sprake van een afdoende motivering.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het middel is gegrond.

Hoorplicht

Het inreisverbod is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekende partij dat haar als tekortkoming wordt aangerekend.

Uit het bovengestelde blijkt dat in casu aan beide voorwaarden is voldaan, derhalve dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod voor de duurtijd van 4 jaar op te leggen, verzoekende partij de gelegenheid te bieden om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en artikel 74/11, §2, tweede lid Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen.

De verwerende partij diende tijdens de bestuurlijke fase aan verzoekende partij de gelegenheid te bieden om haar standpunt te laten kennen aangaande het zwaarwegend inreisverbod zodat verzoekende partij voor haar belangen kon opkomen. Enkel in dat geval zou verwerende partij met voldoende kennis van zaken en op een zorgvuldige wijze tot een juridisch correcte oordeel komen.

De informatie die verzoekende partij zou bezorgd hebben zou zeker invloed gehad hebben op de duur van en/of het opleggen van het kwestieuze inreisverbod.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Het inreisverbod zal tot gevolg dat verzoekende partij voor een zeer lange periode niet naar België zal kunnen terugkeren.

De bestreden beslissing is zeer summier gemotiveerd zonder enig onderzoek naar de familiale en sociale situatie van verzoekende partij.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekende partij de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zouden kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 4 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

Het middel is gegrond."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, en derde lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat: *“het bevel om het grondgebied te verlaten van 29.03.2016 voorziet geen termijn voor vrijwillige terugkeer.”* Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de termijn van het inreisverbod op vier jaar wordt gebracht, met name omdat de verzoekende partij: *“De termijn van vier jaar wordt opgelegd omdat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan een schijnhuwelijk om op basis daarvan een verblijf te verkrijgen voor zichzelf en voor zijn gezin. Hij trad op datum van 22.04.2003 in het huwelijk met een Belgische onderdane en werd op basis daarvan in het bezit gesteld van een Identiteitskaart voor vreemdelingen op datum van 28.11.2005, later omgezet in een C-kaart. Op datum van 03.12.2008 wordt de echtscheiding tussen betrokkenen uitgesproken. Op datum van 20.07.2009 huwt betrokkene met zijn eerste partner (waarmee hij op dat ogenblik reeds vier kinderen had - geboren in 1996, 1997 en 1998 - en waarmee hij in 1995 een religieus huwelijk had afgesloten). Op basis hiervan verkrijgt dit gezin eveneens verblijfsrecht in België. Op datum van 27.12.2012 werd zijn huwelijk met de Belgische onderdane nietig verklaard door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde. Dit vonnis werd bevestigd door het Hof van Beroep te Gent op 31.12.2014. Op basis van dit schijnhuwelijk heeft betrokkene een verblijfsvoordeel gehad van tien jaar en zijn gezin een verblijfsvoordeel van meer dan drie jaar. Om deze redenen wordt aan betrokkene een inreisverbod van vier jaar opgelegd. Het verblijfsrecht van zijn gezin (vrouw en vijf kinderen, waarvan twee meerderjarig) werd eveneens ingetrokken. De gezinseenheid blijft dus behouden. Voorts omvat het administratief dossier van betrokkene geen humanitaire elementen waardoor een inreisverbod van vier jaar disproportioneel zou zijn, gelet op de door betrokkene gepleegde fraude.”*

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond, evenmin van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste en derde lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
(...)"

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *"indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"*. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *"door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval"*. Uit artikel 74/11, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de maximale termijn van drie jaar, bedoeld in het tweede lid, op maximum vijf jaar wordt gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

Te dezen wordt aan de verzoekende partij in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd omdat *"het bevel om het grondgebied te verlaten van 11.06.2015 (...) geen termijn voor vrijwillige terugkeer (voorziet)"*. Uit deze motivering, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij geen termijn voor een vrijwillig vertrek werd toegestaan, zodat op de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet de verplichting rustte om haar een inreisverbod op te leggen. Zoals hierboven reeds aangehaald, bevat de bestreden beslissing daarnaast een motivering waarom de termijn van het inreisverbod op vier jaar wordt gebracht, met name omdat de verzoekende partij *"De termijn van vier jaar wordt opgelegd omdat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan een schijnhuwelijk om op basis daarvan een verblijf te verkrijgen voor zichzelf en voor zijn gezin. Hij trad op datum van 22.04.2003 in het huwelijk met een Belgische onderdane en werd op basis daarvan in het bezit gesteld van een Identiteitskaart voor vreemdelingen op datum van 28.11.2005, later omgezet in een C-kaart. [...] Op datum van 27.12.2012 werd zijn huwelijk met de Belgische onderdane nietig verklaard door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde. Dit vonnis werd bevestigd door het Hof van Beroep te Gent op 31.12.2014. Op basis van dit schijnhuwelijk heeft betrokkene een verblijfsvoordeel gehad van tien jaar en zijn gezin een verblijfsvoordeel van meer dan drie jaar. Om deze redenen wordt aan betrokkene een inreisverbod van vier jaar opgelegd.[...]"* In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk waarom een inreisverbod van vier jaar opgelegd wordt. Ingevolge artikel 74/11, § 1, derde lid, 1°, van de Vreemdelingenwet kan de maximumduur van het inreisverbod op vijf jaar wordt gebracht indien *"de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden"*. In casu weerlegt de verzoekende partij niet dat zij *"zich schuldig heeft gemaakt aan een schijnhuwelijk om op basis daarvan een verblijf te verkrijgen voor zichzelf en zijn gezin"*.

Voorts voert de verzoekende partij aan dat er geen rekening werd gehouden met haar specifieke omstandigheden. Echter blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat: *"Het verblijfsrecht van zijn gezin (vrouw en vijf kinderen, waarvan twee meerderjarig) werd eveneens ingetrokken. De gezinseenheid blijft dus behouden. Voorts omvat het administratief dossier van betrokkene geen humanitaire elementen waardoor een inreisverbod van vier jaar disproportioneel zou zijn, gelet op de door betrokkene gepleegde fraude."* Hieruit blijkt duidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij en onderzocht heeft of er andere humanitaire elementen aanwezig zijn waardoor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van vier jaar kennelijk onredelijk zou zijn. De verwerende partij heeft vastgesteld dat er geen dergelijke elementen aanwezig zijn in hoofde van de verzoekende partij. In casu laat de verzoekende partij na te preciseren met welke andere specifieke omstandigheden eigen aan haar zaak geen rekening werd gehouden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste en derde lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

De Raad dient er daarnaast op te wijzen dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, kortom informatie die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, zodat zelfs niet blijkt dat zij enig belang heeft bij haar grief dat zij niet werd gehoord.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend.

In de mate dat verzoekende partij de schending van het vertrouwensbeginsel aanhaalt, dient erop te worden gewezen dat dit beginsel inhoudt dat door het bestuur bij rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden voldaan te zijn: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. De verzoekende partij toont echter met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgelegde voorwaarden is voldaan (RvS 4 april 2003, nr. 177.945; RvS 26 februari 2007, nr. 168.263; RvS 2 juli 2008, nr. 185.109). Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is in het geheel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS